Evanghelia lui Pavel (5)

Evanghelia gloriei şi a harului

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 10.09.2018, Actualizat: 10.09.2018

soundwords.de/ro/a11090.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 13.31-32; Ioan 17.4

Evanghelia gloriei lui Dumnezeu

Evanghelia gloriei are două aspecte, şi unul este completarea celuilalt. Pavel vorbeşte mereu despre „Evanghelia mea", şi în 1 Timotei 1.11 el vorbeşte despre ea ca fiind „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu". Evanghelia slavei lui Dumnezeu este vestea bună că Dumnezeu a fost pe deplin glorificat!

> **Ioan 13.31,32:** După ce a ieşit Iuda, Isus a zis: „Acum Fiul Omului a fost proslăvit, şi Dumnezeu a fost proslăvit în El. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El, şi Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuşi, şi-L va proslăvi îndată.
>
> **Ioan 17.4:** Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.

Harul este mult mai mult decât o „favoare nemeritată"; el este „Dumnezeu pentru noi în tot ce este El" şi aceasta cu toată vrăjmăşia noastră naturală. Deci, Dumnezeu este lumină şi Dumnezeu este dragoste. El nu poate trece cu vederea păcatul. El cere satisfacţie deplină, dar omul este falimentar. Dar dacă Dumnezeu ar trece cu vederea păcatul, atunci nu ne-am putea baza pe dreptatea Sa. S-ar putea ca mai târziu El să-Şi schimbe părerea. Un Dumnezeu care ar putea trece cu vederea un păcat, sau unele păcate, este un dumnezeu după imaginaţia omului. El ar fi la fel de schimbător şi nestatornic cum este omul. Inimile noastre n-ar putea găsi linişte, dacă Dumnezeu ar trece cu vederea păcatul. Dumnezeu este lumină; şi har înseamnă că Dumnezeu ca lumină este pentru noi aşa cum este ca dragoste. Ura Lui desăvârşită şi oroarea Lui faţă de păcat au avut efect spre binele nostru. Dumnezeu a acţionat în concordanţă cu natura Lui ca lumină (lumina revelează adevăratul caracter al tuturor lucrurilor; Ioan 1). El cere satisfacere deplină cu privire la păcat. Domnul nostru Isus a satisfăcut în chip desăvârşit această cerere. Dumnezeu are acum o bază juridică dreaptă, pe care El poate ierta păcatele acelora care îşi însuşesc lucrarea acestui Preaslăvit, care a oferit lui Dumnezeu această satisfacere (Romani 3.23-26). Aceasta este baza siguranţei

veşnice; aceasta înseamnă că Dumnezeu a acţionat în concordanţă cu tot ce este El. Dumnezeu Şi-a păstrat lealitatea şi concordanţa cu fiinţa Sa şi noi avem dreptul să ne bazăm pe lucrarea înfăptuită. Dreptatea lui Dumnezeu este concordanţa cu Sine Însuşi în tot ce este El. În felul acesta faptul că Dumnezeu este lumină a avut efect spre binele nostru. Când ne gândim la cruce, de cele mai multe ori ne gândim că Dumnezeu este dragoste. Însă în cruce vedem ambele: Dumnezeu este lumină şi Dumnezeu este dragoste.

Însă nu vrem să ne ocupăm în locul acesta cu foloasele pentru om. *Păcatul* este o bruscare strigătoare la cer a Creatorului şi a Suveranului moral al universului. *Ispăşirea* este, când lui Dumnezeu I se aduce satisfacţie desăvârşită pentru crima păcatului împotriva naturii lui Dumnezeu, care este lumină. Gândeşte la obrăznicia îngrozitoare a creaturii de a se face pe sine însuşi dumnezeu, prin aceea că are curajul să-şi facă voia proprie! Pedeapsa veşnică, întunericul extrem, plânsul, ţipătul şi scrâşnirea dinţilor sunt răsplata Sa dreaptă pentru o astfel de comportare, care lezează maiestatea lui Dumnezeu. Noi nu putem găsi cuvinte să condamnăm cum se cuvine atacul creaturii (al nostru propriu) la maiestatea lui Dumnezeu. Tocmai în acest scenariu, unde în fiecare zi are loc aşa ceva, un loc pe care „privirile trufaşe ale celor răi sunt păcat” (Proverbe 21.4), a venit Acela care totdeauna a făcut ce era plăcut Tatălui.

Gândeşte la aptitudinile acestui Preaslăvit! Cineva a spus, că ai nevoie de un nor pentru a întâmpina un alt nor. În Levitic 16 găsim doi nori. Unul este şehina, norul de glorie al prezenţei Dumnezeului lui Israel între heruvimi. Ea cere, în concordanţă cu ceea ce este El în Sine Însuşi, moartea înaintea Lui. Cine poate întâmpina această glorie? Şi este şi un alt nor al lucrării de tămâie *pusă pe foc*, care se aduce în Locul Preasfânt. Ea reprezintă pe Hristosul lui Dumnezeu în desăvârşirile Sale şi gloriile Persoanei Sale; aceasta constituie norul lucrării de tămâie plăcută. Şi astfel a mers la cruce Unicul, care a fost capabil pentru aceasta, şi focul judecăţii în legătură cu jertfa de ardere de tot şi tot ce s-a ridicat din aceasta, a adus glorie lui Dumnezeu. Tot ce focul a dat la iveală din Persoana lui Hristos era spre gloria lui Dumnezeu şi corespunzător acesteia.

Ce ispăşire măreaţă a avut loc acolo! Ce glorie pentru Dumnezeu, atunci când El a adus satisfacere deplină pentru dezonoarea adusă de păcat maiestăţii şi naturii lui Dumnezeu! Sângele Lui a fost vărsat (Ioan 19.34; 1 Ioan 5.6; Levitic 16) şi Dumnezeu a fost *satisfăcut* şi L-a înviat dintre morţi. Chiar dacă nici un singur păcătos nu ar fi fost vreodată salvat, totuşi Dumnezeu a fost glorificat (Ioan 17.4). Glorificarea Lui este valabilă independent de binecuvântarea pentru om, cu toate că binecuvântarea pentru om este direct dependentă de faptul că lui Dumnezeu I s-a adus satisfacere deplină. Deoarece Dumnezeu a fost glorificat aşa de desăvârşit şi într-o măsură nesfârşit de mare, El a trebuit să-L învieze dintre morţi pe Acela care a făcut aceasta şi să-I dea glorie (1 Petru 1.21) – să dea un loc Domnului nostru Isus care este demn şi în concordanţă cu adâncimea în care El a coborât în moarte. Gândeşte la Sfântul, care a devenit purtătorul păcatului, care a purtat această rebeliune dezgustătoare, detestabilă şi oribilă împotriva lui Dumnezeu! Gândeşte la aceasta!

Era o obligaţie morală din partea lui Dumnezeu să dea glorie lui Hristos. Dumnezeu trebuia să Se poarte drept faţă de Sine Însuşi. Adevărul Său moral neschimbător, care străbate toate epocile, este, că acela care smereşte trebuie să fie înălţat. Cine s-a smerit aşa de mult ca Domnul nostru Isus? Locul, care I-a fost dat, trebuie să fie în concordanţă cu locul pe care El l-a ocupat în smerirea şi degradarea Lui. „Platforma, pe care Solomon s-a suit şi de unde el a intonat cântarea de laudă a lui Israel, avea aceeaşi înălţime ca şi altarul din faţă", a spus cineva odată [remarca redacţiei: compară cu 2 Corinteni 6.13; Exod 27.1]. Chiar şi în lumea aceasta „El *trebuie* să domnească" (1 Corinteni 15.25). Este o necesitate morală, ca acolo, unde El a ocupat locul cel mai de jos, El să ocupe şi locul cel mai înalt. Dar este mai mult decât aceasta. „Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui" (Romani 6.4).

Kelly remarcă:

> Este o interpretare sărăcăcioasă, dacă se presupune că gloria Tatălui ar fi aceeaşi ca atotputernicia sau puterea Sa. Orice motiv, care Îl însufleţeşte moral, orice drum şi orice final, pe care El este făcut cunoscut în desăvârşirile Sale, tot

> ce se desfăşoară în caracterul ales şi încântare nu numai faţă de creatură, ci şi faţă de Fiul Său, aceasta a fost practicat la învierea Domnului Isus. (*Notes on Romans*, Londra: G. Morrish, 1873, pag. 86)

Şi aşa S-a înălţat El mai presus de toate cerurile, pentru ca El să umple totul (Efeseni 4.10). Ah, cât de mult umple El inima lui Dumnezeu cu bucurie şi satisfacţie! Dumnezeu Îşi găseşte toată odihna în Hristos. El umple scaunul de domnie al Tatălui (Apocalipsa 3.21) fără greşeală. Dar umple El şi inima ta şi inima mea? Este o veste bună: Dumnezeu a fost glorificat nespus de mult şi veşnic. Cine predică vestea bună despre gloria lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11)?

Evanghelia slavei lui Hristos

Există vestea bună că Hristos a fost glorificat (2 Corinteni 4.4)! Felul în care Dumnezeu L-a glorificat pe Hristos este un răspuns la slava şi în concordanţă cu slava, care El a adus-o lui Dumnezeu. Cum să se măsoare valoarea lucrării de la cruce? Ce etalon trebuie să se folosească? Nu este niciunul. Este numai o posibilitate capabilă să descrie şi să măsoare valoarea nespus de mare pentru Dumnezeu a acestei lucrări. Dumnezeu răspunde cu slavă! El a glorificat pe Domnul Isus şi I-a dat locul cel mai înalt.

> **2 Corinteni 4.3-5:** Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acesta, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voştri, pentru Isus.

Lumina, pe care a văzut-o Pavel, i-a făcut cunoscut slava lui Hristos. Lumina a venit din slavă. Şi I-a ce preocupare I-a călăuzit pe Pavel? El nu ştia că el însuşi este un păcătos, şi nici nu avea cunoştinţă de păcat, deoarece el trăia drept în ceea ce priveşte Legea lui Dumnezeu. Dar ceea ce el a văzut, I-a determinat să se preocupe cu Altcineva. Aceasta este exact ceea ce face Evanghelia

slavei. Ea ne duce la Dătătorul binecuvântării şi ne preocupă cu El Însuşi în loc de binecuvântările, pe care le-am primit. Ea revelează: cunoaşterea slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos. Aceasta este mult mai mult decât eliberarea din nenorocirea noastră; aceasta revelează un loc nou înaintea orizontului nostru. Ne arată clar slava lui Dumnezeu, aşa cum ea se odihneşte pe Hristosul lui Dumnezeu, pe Omul înălţat la cer. Ne arată un Om în slava lui Dumnezeu. Ce gând măreţ! Hristos a adus pe oameni direct înaintea scaunului de domnie al Tatălui şi poartă acolo natura noastră (cu excepţia păcatului), în trupul Său de slavă, tocmai în momentul când se citesc aceste rânduri. Dacă ne preocupăm tot mai mult cu această realitate minunată, aceasta va mişca gândurile noastre şi va da naştere la adorare în adoratorii Lui curăţiţi. După ce a făcut curăţirea păcatelor prin Sine Însuşi, El S-a aşezat la dreapta maiestăţii în locurile preaînalte (Evrei 1.4). Harul se revarsă acum din locul acesta. Cineva a spus:

> Harul vine din glorie, nu de la cruce. Crucea este baza oricărui har, dar lumina străluceşte din punctul final în jos, şi cu cât te apropii mai mult de slavă, cu atât mai mult recunoşti cât de bun venit eşti; cu atât eşti mai sigur că locul tău este potrivit gândurilor lui Dumnezeu; şi toate acestea au o influenţă asupra ta în aşa fel că Hristos Însuşi captivează inima ta. Aceasta este Evanghelia slavei. Eu am fost nu numai curăţit şi eliberat de tot ce era împotriva mea, ci eu mi-am însuşit moartea Sa şi în timp ce Îl urmez acolo unde este El, eu sunt transformat în acelaşi chip ca al Lui. (*Ministry of J. B. Stoney*, vol 6, pag. 245)

> Evanghelia slavei înseamnă, că El nu numai ne-a curăţit de tot ce era împotriva noastră, ci că noi avem îndrăzneală prin sângele Lui să avem parte împreună cu El de fericirea Lui în prezenţa lui Dumnezeu – noi avem parte de fericirea a ceea ce este Hristos pentru Dumnezeu. Oricine a văzut slava Sa dinapoia perdelei va fi schimbat în sufletul său în concordanţă morală cu El, aşa că el nu găseşte nici un loc de odihnă aici pe pământ, ci iese afară din tabără la El, purtând ocara Lui ... Nimeni nu se ridică mai presus de altarul său [remarca redacţiei: altarul vorbeşte despre relaţia pe care eu o am cu

Dumnezeu şi care se arată clar în mod deosebit în timpul meu de linişte]; aceasta înseamnă, că el nu poate fi pentru Hristos aici pe pământ, unde totul este împotriva lui Hristos, dacă el nu-L cunoaşte acolo unde toată gloria lui Dumnezeu se odihneşte pe El. Aceasta este Evanghelia gloriei. Dacă Îl cunoşti în felul acesta, atunci înapoia perdelei vei fi cu El şi în afara taberei vei purta ocara Lui. (*Ministry of J. B. Stoney*, vol. 6 pag. 232)

Un altul {probabil W. Kelly} a spus:

Ce bucurie este că, atunci când s-a dovedit că omul este pierdut definitiv, Dumnezeu revelează dreptatea Sa în Evanghelie, prin aceea că El îndreptăţeşte în modul cel mai minunat pe cel care crede! Credinciosul are parte atunci nu numai de faptul că sângele lui Hristos a ispăşit păcatele lui şi îl curăţeşte, ci şi că el însuşi păşeşte pe locul nou şi ceresc, şi anume în Hristos, în acelaşi fel cum El este în glorie înaintea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că şi atunci chiar când nimeni nu a văzut viziunea cerească ca apostolul, totuşi fiecare creştin credincios este îndreptăţit să spună că el posedă natura binecuvântării care a fost făcută cunoscut lui Saul şi prin el tuturor acelora care cred Cuvântul Său. Harul lui Dumnezeu l-a întâmpinat în mod nemeritat în păcatele sale, atunci când el s-a smerit înaintea lui Hristos. El l-a condus să devină dreptatea lui Dumnezeu în El, nu aşa cum El era, ci aşa cum El este în slava cerească.

Nu este deci de mirare, că apostolul putea să vorbească despre Evanghelia slavei lui Dumnezeu. Căci dacă dragostea a trimis pe Fiul aici jos ca singura, dar desăvârşit de suficientă ispăşire pentru păcatele noastre, atunci El L-a glorificat în mod foarte deosebit în Sine Însuşi şi ne-a dăruit să devenim dreptatea Lui în acea glorie din care lumina lui Hristos în glorie a coborât în inimile noastre întunecate şi unde noi de acum încolo suntem făcuţi una cu El. Lumina cunoaşterii slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos era nu numai pentru Saul din Tars. Prin mărturia lui inspirată trebuiau corintenii de atunci şi noi credincioşii de astăzi să

> cunoaştem că suntem binecuvântaţi în aceeaşi măsură bogată. Ce har minunat să fi un creştin prin credinţa în Hristos simplă, nefalsificată şi bogată, potrivit Evangheliei slavei Sale. Ce stare jalnică, să fi mai puţin decât aceasta! Între cele două stări nu este o treaptă de mijloc, pe care am putea sta, care să fie numită de Dumnezeu ca fiind bună. Creştinătatea stă mult înapoia adevărului şi navighează cu catargul desfăşurat complet spre abisul decăderii. (*Bible Treasury*, N. S., vol. 5, pag. 363)

Slava Domnului este o putere transformatoare în viaţa noastră, dacă o privim. „Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Doreşte Dumnezeu ca noi să privim la Domnul, să-L contemplăm? Cum ar putea cineva să spună nu? Dar versetul nu spune: „privind pe Domnul". Aceasta este inclus, fără îndoială, dar noi toţi ar trebui să privim *slava Domnului*. Inimile noastre ar trebui să fie preocupate cu locul care a fost dat Aceluia care numai Lui i se cuvine. În cer nu este nici un loc pentru El, care să fie prea înalt.

Slava Domnului este expresia şi măsura satisfacţiei şi gloriei care a fost adusă Aceluia care a aşezat pe Hristos acolo! Să-L priveşti acolo înseamnă să meditezi în privinţa aceasta şi să savurezi în suflet ceea ce noi am studiat pe aceste pagini, cum El a făcut ispăşire pentru Dumnezeu şi cum Dumnezeu a răspuns la aceasta, prin aceea că El L-a aşezat pe Hristos în glorie. Şi potrivit cu 2 Corinteni 3.18 privirea acestei glorii a Domnului va avea efect de transformare a noastră.

Copilul de parte bărbătească, care va păşuna naţiunile cu un toiag de fier, *a fost luat* la Dumnezeu şi la scaunul Său de domnie (Apocalipsa 12). Apostolul Pavel a fost luat în acea scenă de glorie şi a auzit lucruri care nu pot fi făcute cunoscut în starea noastră actuală. Şi ce minunat este să ne gândim, că Acela care este încununat cu glorie şi onoare va coborî Însuşi în văzduh (Ioan 14.3) şi că şi noi vom fi *luaţi* (1 Tesaloniceni 4.17), mutaţi direct în acea scenă unde slava lui Dumnezeu se odihneşte peste El. Atunci vom privi într-o măsură mai mare, faţă către faţă (1 Corinteni 13.12),

slava Domnului (Ioan 17.24). Dar această scenă ar trebui să ne formeze deja astăzi. Un om este format de lucrurile cu care se preocupă, fie că este vorba de bani, de putere, de onoare, de plăceri, şi aşa mai departe. Ne preocupăm noi cu Hristos în glorie? Dacă este aşa, atunci va avea loc o transformare (fără îndoială, neobservată de noi înşine) în concordanţă morală cu El Însuşi şi cu ceea ce este corespunzător acelei scene de glorie, în care noi vom fi introduşi în curând.

Evanghelia harului lui Dumnezeu

Har este mult mai mult decât favoare nemeritată. Desigur aceasta este inclusă în har; dar har înseamnă, Dumnezeu pentru noi *în tot* ce El este. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1.5) şi Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8). Lumina dă la iveală caracterul adevărat al tuturor lucrurilor (Efeseni 5.13). Şi Dumnezeu ne-a rânduit să fim acolo unde este El. Toţi creştinii credincioşi umblă în lumină (1 Ioan 1.7), cu toate că noi nu totdeauna umblăm corespunzător luminii. Noi nu am fi fericiţi la un dumnezeu care nu este lumină. Aşa sunt dumnezeii incalculabili ai păgânilor. Dumnezeu este totdeauna credincios faţă de Sine Însuşi, totdeauna în concordanţă cu Fiinţa Sa. El a cerut executarea sentinţei rostită de El şi Hristos a satisfăcut cererea. Dumnezeu este lumină şi El a fost satisfăcut şi glorificat, ca lumină, în lucrarea de pe cruce. Şi acum dragostea Lui este liberă să se reverse spre păcătos, deoarece El este drept, dacă face aceasta, căci El – ca lumină – a fost satisfăcut cu lucrarea de ispăşire. El trebuie să fie drept, atunci când El îndreptăţeşte pe păcătos (Romani 3.26).

Satisfacţia veşnică, care I-a fost adusă în felul acesta, revelează pe Dumnezeu ca lumină pentru noi. El a cerut şi El a plătit! Dumnezeu, ca lumină, a lucrat în felul acesta pentru noi – ce gând minunat! În felul acesta Dumnezeu este pentru noi lumină şi dragoste. Aceasta este ceea ce înţelegem noi când spunem că har înseamnă: Dumnezeu pentru noi *în tot* ce El este şi cu toată starea noastră de vrăjmăşie naturală. Nu este aceasta mult mai mult, decât să vezi numai favoare nemeritată în cuvântul „har”?

Pavel a mărturisit despre Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele

apostolilor 20.24). După ce a fost înfăptuită ispăşirea pentru Dumnezeu şi El a fost glorificat şi Hristos a fost glorificat corespunzător smeririi Lui, care a adus o glorificare aşa de mare lui Dumnezeu, s-a revărsat harul de la Hristos glorificat spre naţiuni, care erau fără Dumnezeu şi fără nădejde în lume (Efeseni 2.13). Ah, priveşte la groapa din care ai fost scos! Priveşte în negura întunericului (Iuda 13), *pentru totdeauna* îndepărtat de Dumnezeu! Fără Dumnezeu, fără speranţă! Pierdut, pierdut, *pierdut*! Câine al naţiunilor, străin în ceea ce priveşte făgăduinţa legămintelor.

Acela, care a prigonit până în moarte calea (Faptele apostolilor 22.4), este deodată aruncat la pământ prin slava unei mari lumini, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui la amiază. Acela, pe care el Îl prigonea fără să ştie, îi apare în dogoarea slavei Sale şi el descoperă că el Îl prigoneşte pe Hristos Însuşi, prin aceea că el prigonea pe aceia care aparţineau lui Hristos (Faptele apostolilor 9.5). Aceasta este prima referire la adevărul despre un singur trup şi unirea mădularelor cu Hristos (Faptele apostolilor 9.4; 1 Corinteni 6.17; 12.12,13; şi aşa mai departe).

El se duce direct în sinagogă şi predică pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 9.20). Desigur toţi credincioşii cunoşteau pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, dar Pavel accentuează aceasta în mod deosebit. Este Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, care este fundamentul Bisericii (Matei 16.16-18). Domnul S-a arătat mai târziu lui Pavel în alte revelaţii (Faptele apostolilor 26.16) şi lui i-au fost încredinţate acele linii directoare ale adevărului, care prezintă planul veşnic al lui Dumnezeu (Efeseni 3.11) şi care întregesc Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25).

Pavel serveşte ca demarcare a acelora pe care Dumnezeu voia să-i mântuiască (1 Timotei 1.16). Gândeşte la harul lui Dumnezeu, care a salvat pe omul acesta! Noi ne gândim la harul de care au parte cei care sunt „în poziţii înalte". Pavel era dimpotrivă un „om de carieră" (Filipeni 3.4-6) şi în afară de aceasta cel dintâi (adică, cel mai rău) dintre păcătoşi (1 Timotei 1.15).

Dar dacă ne gândim la mărimea slavei care a fost adusă lui Dumnezeu prin Hristos şi cum a răspuns Dumnezeu la aceasta şi a

evaluat aceasta prin glorificare corespunzătoare a lui Hristos, nu este de mirare că un har aşa de măreţ a putut coborî de la Hristos aflat în slavă la cel dintâi dintre păcătoşi! Nu este de mirare că el era vasul ales (Faptele apostolilor 9.15) şi era făcut de Dumnezeu corespunzător să fie purtătorul Evangheliei slavei lui Dumnezeu şi al Evangheliei harului lui Dumnezeu. Lui i-a fost încredinţată o administrare specială a harului lui Dumnezeu (Efeseni 3.2) şi el a propovăduit adevărurile binecuvântate, că iudeii şi păgânii erau împreună moştenitori şi alcătuiai împreună un singur trup şi erau împreună părtaşi (Efeseni 3.6). Acestea nu sunt numai cuvinte simple, ci sunt realităţi vii. Trebuie să ne gândim ce înseamnă şi ce conţin cu adevărat aceste cuvinte. Mărimea acestui har va deveni atunci şi în inimile noastre corespunzător de mare şi vom vedea legătura între vestea bună a harului lui Dumnezeu şi vestea bună a slavei. Vom învăţa că am fost îndreptăţiţi şi am fost făcuţi dreptatea lui Dumnezeu Însuşi. Da, minune peste minune, „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta" (1 Ioan 4.17). Viaţa noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3), cu Hristos, care este deja în glorie. Noi suntem creaţie nouă în El şi prin Duhul suntem legaţi cu Capul glorificat (2 Corinteni 5.17). Astfel vom învăţa să mărturisim despre vestea bună a harului lui Dumnezeu. Har este Dumnezeu pentru noi în tot ce El este, şi în har El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cereşti în Hristos (Efeseni 1.3).

Rezumat

Pavel vorbeşte despre „Evanghelia mea" (Romani 2.16; 16.25; 2 Timotei 2.8; vezi şi Galateni 1.11; 2.2), şi spune „Evanghelia noastră" (1 Tesaloniceni 1.5; 2 Tesaloniceni 2.14), atunci când leagă pe alţii cu sine însuşi. El a predicat adevărurile de bază ale Evangheliei ca şi ceilalţi (1 Corinteni 15.1-11), dar ce a predicat el, el nu a învăţat de la alţii. El le-a primit prin descoperire directă. În aceste revelaţii el a primit adevărurile de bază ale Evangheliei, şi încă ceva în plus. Dacă ar fi fost numai ce au predicat cei din Ierusalim, el nu ar fi putut spune: „După paisprezece ani m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; şi am luat cu mine şi pe Tit. M-am suit, în urma unei descoperiri, şi le-am arătat Evanghelia, pe care o propovăduiesc eu între neamuri" (Galateni 2.1,2; vezi şi

Faptele apostolilor 26.16).

Din cauza acestor adevăruri suplimentare ale Evangheliei, pe care Pavel le-a primit prin descoperire, el spune, când vorbeşte despre Evanghelie: „… de la nădejdea Evangheliei, pe care aţi auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, şi al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel" (Coloseni 1.23; vezi şi Romani 15.16). El spune şi despre trupul lui Hristos: „… trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ţinută ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile, dar descoperită acum sfinţilor Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acesteia între neamuri, şi anume: Hristos în voi, nădejdea slavei" (Coloseni 1.24-27; vezi şi Efeseni 3.7).

Observă că sunt două lucruri, cărora Pavel a devenit slujitor – el nu a fost slujitorul. Lasă la o parte articolul hotărât. El a devenit slujitor – în sensul că lui i-au fost încredinţate ca misiune specială – al acestor două aspecte ale adevărului, diferite, dar nu despărţite unul de altul, într-un sens deosebit ca unul care avea descoperiri deosebite ale acestor adevăruri. Legătura acestor adevăruri este exprimată prin expresia „taina Evangheliei" (Efeseni 6.30). Nu Evanghelia este numită ca fiind o taină. Aspectul este că Evanghelia lui Pavel este uşa pentru desfăşurarea tainei. Şi astfel lui i-a fost făcută cunoscut Evanghelia slavei lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11), Evanghelia tainei lui Hristos (2 Corinteni 4.4) şi Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.24). Administrarea harului lui Dumnezeu faţă de păgâni a fost încredinţată lui Pavel (Efeseni 3.2; Galateni 2.8). Dumnezeu nu a dat niciodată vreunui om dreptul să *aleagă*, să creadă Evanghelia. Evanghelia lui Pavel şi descoperirea tainei „a fost adusă la cunoştinţa tuturor neamurilor, ca să asculte de credinţă" (Romani 16.26). Domnul Isus va fi descoperit „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu *ascultă* de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos" (2 Tesaloniceni 1.1-8). În loc să roage pe oameni să facă alegerea, să creadă Evanghelia, „porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască" (Faptele apostolilor 17.30; vezi şi 1 Petru 4.17; Romani 1.5; 10.16). Iosua

24.15 nu este un verset al Evangheliei, deoarece el nu corespunde locurilor citate mai înainte. În afară de aceasta alegerea din Iosua 24.15 se referă la o alegere a dumnezeilor proprii, dacă cuiva i se pare ceva rău să slujească Domnului. Alegerea de a sluji Domnului, aşa cum ea stă în Iosua 24.22, era o alegere omenească, o voinţă omenească, şi cartea Judecători arată cum alegerea omenească în lucrurile divine duce la nimicire. Dumnezeu este Acela care (Ioan 1.13; Iacov 1.18; 1 Petru 1.23; Efeseni 2.9,10; Romani 9.22,23; 8.29,30; 2 Timotei 1.9; 2.10; şi aşa mai departe) ia iniţiativa în naşterea din nou şi în mântuire. Totul are loc din har (Efeseni 2.8) şi Dumnezeu este pentru noi în *tot* ce este El.

Tradus de la: Das Evangelium des Paulus (5)

Titlul original: *Paul's Gospel: The Gospel of the Glory and Grace*

Present Truth Publishers, 1972

Traducere: Ion Simionescu